

Konči Ahačič
Naša mačka

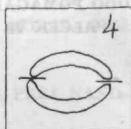
MAČKA

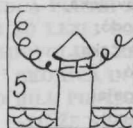
PTIČ

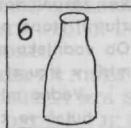
MIŠ

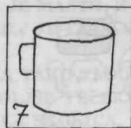
KLOBASA

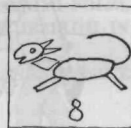
DIMNIK

STEKLENICA

LONEC

PES

NAŠA 1 JE VELIK NEPRIDIPRAV. VEDNO STIKA ZA 2, 3 PA NE DA BI LOVILA. ZELO JI DIŠE 4, KI JIH VČASIH KRADE KAR IZ 5. PRI SVOJIH ROPARSKIH POHODIH SE 1 NIČ NE ZMENI, ČE RAZBIJA 6 IN PREVRAČA 7. NAŠ 8 ZELO SOVRAŽI 1 IN VEDNO LAJA NANJO.

Milan Skrbinšek

Kako smo otroci igrali „Trnuljčico“

Zadnjič sem vam opisal svojo pot od igralca v revni podstrešni kuhinji do otroških predstav v milijonarjevem stanovanju. In reči moram, da sem bil tam na podstrešju, kjer sva s prijateljem Adolfom uprizarjala kratke igrice, ki sem jih sam pisal, in kjer sva igrala z igralci iz lepenke, ki sva jih sama pobarvala, v gledališču, ki sva si ga zgradila iz deščic in lepenke. mnogo srečnejši nego v bahavem bogatem salonu.

Bil sem preveč vajeen tople domačnosti našega skromnega stanovanja in družinskih bivališč svojih sošolcev in sošolk mojih sester. Takšne družine se zbirajo vse v kuhinji, kjer se mati vrti okoli peči ter rožlja po štedilniku. medtem ko sedi oče v samih rokavcih pri mizi ter kadi svojo pipo in bere ali pa z resnim obrazom, ki pa je navzlic gubam, ki so se mu radi skrbi za družino zarezale v plemenito čelo, vseeno ves dobiten.

Tam v vse preveč prostrani, imenitni sobi milijonarjevega stanovanja sem bil s svojima sicer dobrodušnima tovarišema Otmarjem in Gustelnom le preveč sam. Manjkal mi je materin ljubezni poln smehljaj ter očetov skrben, resen pogled, ki mu je včasih ušel izza časopisa ali iznad knjige k nam, če smo postali v svoji otroški razigranosti včasih le preglasni ali celo razposajeni.